

Descobrir la pobresa cristiana

Maryline i Pascal Forti són professors de Geografia i Història en un col·legi públic de Lió. Des d'allí procuren trobar Déu enmig del món. Maryline és supernumerària de l'Opus Dei.

18/10/2005

«La mare –explica Maryline– treballava en les labors de neteja en un centre de l'Opus Dei. La meva tia atenia la recepció de l'immoble.

D'aquesta manera, vaig conèixer l'Opus Dei als disset anys».

Va començar llavors a freqüentar aquest centre de l'Opus Dei?

La mare desitjava que jo participés en les classes de suport escolar que s'organitzaven els caps de setmana, per a preparar així el batxillerat.

Què li va semblar allò?

M'agradava la bondat de les persones que vivien allí, el seu somriure, l'amabilitat. L'oratori que hi havia a la casa també em semblava molt bonic. En aquesta casa estava contenta. Podia parlar de tot. M'ajudaven amb les meves tasques, i m'obrien els ulls a un nou món: al cristianisme. Em sentia completament lliure, lluny de les crítiques.

Per què va demanar ser admesa a l'Opus Dei?

Perquè vaig pensar que aquest era el meu camí en l'Església per a anar cap a Déu. Tenia 21 anys, i acabava de fer la primera comunió i la confirmació. El que m'ensenyaven em venia bé, encara que se'm proposava un model de vida exigent. M'atreien el carisma del Fundador i les seves paraules. Tenia una convicció profunda que era el meu camí: l'Opus Dei m'ajudaria a perseverar a l'Església.

Es pot dir que els compromisos espirituals d'una persona de l'Opus Dei (participar a l'eucaristia, fer oració diàriament, resar el rosari, etc.) són importants. No és una càrrega massa pesada?

S'aprèn a resar a poc a poc. A través de l'oració m'apropo a Déu. D'això es beneficien, en primer lloc, la meva família i el meu treball. És una elecció de vida. Uns altres inverteixen el seu temps lliure en altres ocupacions. Jo el dedico a

trobar la pau i sentir-me feliç per saber-me prop de Déu.

I si no volgués continuar a l'Opus Dei?

El meu marit quedaria decebut. I la meva experiència és que, cada vegada que m'allunyo de Déu, em sento més cansada, sóc més egoista... Si desitgés abandonar l'Obra, espero que algú m'aconsellés el contrari, però sé que respectarien la meva decisió.

Què fa amb els seus diners?

Miro de no malgastar-los i no caure en els paranys de la societat de consum. D'altra banda, lliuro una petita suma a l'Opus Dei, d'igual manera que si donés diners en la col·lecta dominical o a alguna associació.

Per a vostè, que suposa pertànyer a l'Opus Dei?

Formar part d'una de les moltes famílies de l'Església. Compromet molt ja que des d'ara, ja rés no em deixa indiferent: el sofriment, la ignorància, la felicitat del món.

Ha canviat la seva manera de ser?

Segueixo sent jo mateixa: mateixes virtuts, mateixos defectes. Però la meva manera de veure i tractar als altres ha canviat. És milions de vegades millor!

Li molesta que els etiquetin de "catòlics ultra"?

Tot el món té una etiqueta. Aquesta m'indica que no estic molt lluny de Crist.

Els membres de l'Opus Dei estan obligats a fer apostolat?

Tot creient –cristià, musulmà o jueu– té la necessitat de transmetre la seva fe, però és Déu qui la dóna. Jo, per la

meva banda, desitjo que l'Obra s'expandeixi i que moltes altres persones comparteixin la meva alegria i les meves conviccions. És normal, no? També m'agrada el futbol i animo uns altres que vinguin amb mi a l'estadi.

I que pensa quan escolta que l'Opus Dei és ric?

Puc parlar-li del centre de Lió en el qual treballava la mare. Certament, està bé situat i decorat amb gust, però els mobles segueixen sent els mateixos des de fa molts anys. La mare m'explicava el que preparava allí per a menjar: era sempre alguna cosa simple i no es llençava rés. Quan es treballa en un centre de l'Obra, es descobreix fàcilment què significa viure la pobresa cristiana.

Les persones de l'Opus Dei, es mortifiquen?

Mortificar-se és prendre sobre si coses no molt agradables per a millorar i apropar-se a Déu. La mortificació forma part del dia a dia de tots: aguantar i somriure a algú que ens molesta, aixecar-se al matí per a treballar encara que no s'hagi dormit bé... Un aprèn així a controlar-se per a dur a uns altres la pau i l'alegria.

Pascal [el marit], no et va preocupar saber que la teva dona pertanyia a l'Opus Dei?

No. Mai no havia escoltat parlar de l'Obra. Quan la dona em va parlar d'algunes crítiques que sofria aquesta institució, vaig començar a documentar-me. Vaig llegir un llibre en el qual es realitzaven acusacions sense fonament i absurdes.

Què opina sobre les "riqueses" de l'Opus Dei?

He pogut constatar que els numeraris viuen sense cap tipus de luxe. Crec que es diu que l'Obra és rica perquè se suma el nombre total de centres que posseeix en el món. Però individualment, és tot molt normal.

17 d'octubre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/descobrir-
la-pobresa-cristiana/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/descobrir-la-pobresa-cristiana/) (08/08/2025)